

SETMANARI CASTELLARENC

ANY IV :: NUM. 163
Castellar del Vallès - 3 abril 1936

Redacció, Administració i Impremta:
Puig de la Creu, 3

Número solt: 20 cèntims
Subscripció: 60 » al mes.

Les millores urbanes

Quan visitem per primera vegada un nucli urbanitzat, tant si aquest es troba arrapat en el cor de la muntanya, com si tranquil i confiat s'allarga en el bell mig de la plana, la primera impressió que hi cercarem, serà sens dubte la seva fesomia, que per la més o menys ben orientada urbanització i millorament comú, traspui de tot ell.

Doncs bé, si els pobles amb les millores urbanes—ja sigui amb arbredes, carrers ben conservats, cases amb la cara neta, les dependències agenes pulcres i de bon gust, els passos estrets marcant les direccions que és també un dels detalls urbanístics en el tràfec, les voreres en un estat adequat pel tragi del transeünt—ens deixen amb una sola vegada de visitar-los, un record tant escaient, i ens fan pensar moltes i moltes vegades en el benestar col·lectiu, just serà que nosaltres ens preocupem de l'embelliment de tot el propi, així com també volem estimular tot l'esforç que en aquest sentit es realitzi en bé de tots plegats.

Ara que el nostre municipi el veiem emportat per un zel constructiu,—elogiable—per les millores urbanes de la nostra població, i comença amb tota activitat la segona fase de la construcció de la plaça mercat, prenent per tant forma la bella iniciativa, bo serà que tots plegats aplaudim la tasca meritòria del nostre Ajuntament per tal que ben prompte la veiem realitzada.

Seria oportú, ara que amb motiu de trobar-se urbanitzant aquest lloc del mercadal, si és que ja no ho tenen en projecte immediat els orientadors d'aquest afer; que el terreny restant de la plaça, el puguéssim veure sinó pavimentat o convertit en enciadors jardins quan menys deixar-lo cobert d'una uniforme capa de grava en el subsol, fent aquesta petita millora de complement, quedaria arrenjat per una sèrie de temps l'enutjós problema dels dies de pluja.

Segurs que la nostra humil però eficaç suggerència ha d'ésser ben vista, no sols per tots aquells que visitin la població, sinó que també per a tots els que anhelem l'embelliment del nostre poble. Entretant cal que tots seguim aplaudint la lloable tasca de les millores urbanes.

PERFILS

Les caramelles

Hem pogut constatar ja, els preparatius de les Caramelles, d'aquests chors tradicionals que amb la major de les decisions afectuoses, en la nit de la Pasqua Florida recorren les amistats i coneixences, per a tributar-las-hi la salutació de la primavera exultadora de beniginitats i prometenques.

I com tots els anys, hem vist com el Municipi de la capital, ha publicat les bases per les quals han d'otorgar-se els premis a tant noble com lloable concurs.

Evidentment, aquests entusiastes cantaires, preparats o no de temps, aficionats circumstancials o cultivadors assiduus de les cançons nostrades, són uns catalans benemèrits; són els eternals abnegats que, a desgrat d'altres aficions més remuneratives, mantenen el prestigi d'una tracció plena de virtuts, i són els dignes glorificadors d'una feconda i altíssima missió allissonadora, que té totes les característiques de l'ideal més susceptible d'alabances.

Socialment, els cantaires de les Cara-

melles, compleixen la singular manifestació d'enfortir els esperits, de rehabilitar els anhels perdurables enfront les eixorquies dels baixos instints.

Les masses corals que tant meritòriament es prodiguen en la nit de les Caramelles, són els heralds comprensius dels elements fructificadors de la Naturalesa pròdiga; són els que possibiliten, amb la fe i la tradició, l'armònica magestat d'una ressurrecció que implica l'adveniment d'una vida millor, la perfecció de la qual va compendiada amb la lluminositat de la divisa eterna: «Glòria en les altures i pau entre els homes de bona voluntat.»

I és per aquesta significació esplendorosa, és per aquesta humana compenetració de sentiments, que les Caramelles han de revestir-se d'una puresa i dignitat intenses, expressant per mitjà de l'harmonia i la espiritualitat, la perennitat d'unes valors de grandesa, de reacció i de progrés que fertilitzin el sentit estricte de la vida, magnífica de bondats, de bellesa i d'amor.

El concepte poètic de les Caramelles ha de tenir, doncs, la màxima compenetració d'humanitària transcendència. Inculcar les virtuts, els sentiments i les abnegacions, patrimoni dels intel·ligents

CLARIANES

PRIMAVERA

Tot temps és primavera per l'amor.
Tot temps és l'aire dolç de violetes,
si el teu esguard manyac, somniador,
s'encén a vora meu, com la claror
d'una alba amb xiscladissa d'orenetes.

ESBULL DE ROSES

Florien roses en el teu balcó.
Ta cambra era tancada a la nit freda.
Quan has sortit per hebre la claror,
les roses han sentit l'emoció
de perfumar el teu vestit de seda.

PLUJA DE FLORS

L'arbre florit somriu tot amorós,
i tu, jugant, les branques acarones.
Al teu damunt hi cau un tou de flors.
Jo penso que la rosa del teu cos
atreu un vol gentil de papallones.

FELIP GRAUGÈS

i per tant dels pobles cultes, amb esperit de sacrifici i de perfecció.

Negligir de les Caramelles la manifestació de civisme, és empetitir i rebaixar la preponderància dels elements fonamentals de la nostra jerarquia. Mixtificar la solemnitat de les Caramelles, equival a disgregar la suprema reivindicació de les facultats incommovibles de la nostra existència.

Per això no ens cansarem de ponderar la puresa i la qualitat d'aquesta manifestació; i per aquest motiu no ens cansarem d'insistir i propagar que les cançons que escolleixin els dirigents de les Caramelles, han d'ésser cançons dignes i ponderades, bones d'intenció i plenes de bellesa. ja sigui de les que formen el nostre folklore popular, o be de les incorporades a la lírica moderna. Però sempre inspirades en motius vibrants de joventut, de joia, d'enaltiment, de gratitud, de progrés i d'altruisme. Cançons adreçades a l'amor més pur, a la naturalesa prometedora, als instints ennoblidors, a la bellesa permanent, a l'harmonia vivificadora... essències de vida i de salut que estimulin al cor, que enlairin la pensa, i emocionin l'ànima...

Escullir per als chors de les Caramelles aquelles cançons grolleres, plenes de males intencions, satíriques i plebeies, impopulars i corrossives, de gènere dubtós i adjectivades de la més baixa picardia que repel·len els bons sentiments i aixopluguen la més primària concupiscència, és un malentès incongruent que explota l'analfabetisme, que corromp i envileix l'instint natural del poble. Les masses

(Segueix a la pàgina 4)

TEATRALS

Fer una crítica de l'obra pseudo-èpica «Vitric» d'Alfons Gubern, jove prometedor en l'espínós camp de les lletres i incansable artista en la grandiositat pictòrica; seria per a nosaltres quelcom més que atreviment, si vulguéssim amb justesa de mires qualificar d'una manera categòrica l'alt valor intrínsec que enclou tota l'obra.

Més el nostre intent no és pas callar, ni tampoc fer escassejar ni escatir l'elogi quan aquest pot ésser un petit estímul de coratge per anar prosseguint sense defallença el camí d'una tasca empresa.

El conjunt de l'obra molt bé

Fracccionada, el primer acte llarg per l'espectador per no saber-se situar momentàniament a les absurtitats i facècies de l'època. L'acte segon, és teatral, potser el més teatral, i el tercer hi juga un veritable lirisme.

Ara bé, si profunditzem l'obra ens trobem amb un diàleg pla que deixant-se emportar pel breçoleig de la lírica i el ritme, fa posar en moltes ocasions a l'actor en posa i aquesta realitzada amb qualitat, eleva el valor de l'art escènic i dona personalitat; amb aquest concepte Gubern ens demostra que coneix el mòbil representatiu.

La composició amb la llibertat d'instint, és un epode constant de refinada mussa, logrant que la trama basada en l'edad mitjana—època si volem rica però arcaica,—és compresa i ben vista en tot el transcurs de l'obra. En quan a argument l'autor triomfa.

La Companyia Galligó de Barcelona, sabé reeixir en el seu difícil comès; Lola Peris, encarnà una Eggarda admirablement, essent ovacionada en diverses ocasions; Isabel Monasterio, feu de Blanca un tipus ben acabat de l'edad mitjana; Carme Domènech, en el paper de Florina demostrà el seu valor amb tota la ingenuïtat i tendresa; Jaume Pons, protagonista de l'obra, aconseguí una veritable creació de «Vitric» tipus difícil que no abandona ni un sol moment l'escena, el senyor Pons, ens demostrà les seves altes dotes de gran artista teatral, amb temperament posat a prova, el seu treball fou coronat per una ben merescuda ovació; Dagover, l'interpretà arrogant el senyor Tomàs Torrens; Enric Vilar, ens presentà un pastor ben acabat, llàstima de no conèixer l'acústica de l'escenari, doncs la veu li quedava en diverses ocasions baixa de tó perdent l'auditori algunes narracions escaients, amb tot i això premià la seva valuosa tasca.

El senyor Pere Casals, en l'avar jueu Udalar, paper cutr si volem, però presentat amb uns coneixements característics, que amb tot i els pocs moments en què es trobà en escena, foren suficients per a quedar ben pal·lesat que és tot un gran actor.

El treball i la manera de fer de tots aquests entusiastes actors provà clarament l'encert i entusiasme que va esmerçant en tot moment el seu director senyor Josep Galligó, que tant treballa en bé del bon teatre.

La nombrosa i distingida concurrència que omplena la sala de l'Ateneu, escoltà amb tota atenció durant tot el transcurs de la representació i amb el seu sincer aplaudiment volgué premiar la cooperació aportada per a tots, així és que el recital de poesies inèdites d'Alfons Gubern i recitades pel seu germà Feliu i el monòlec per Eduard Borrell i el diàlec pels joves Eduard Borrell i Josep Pou també foren ben rebuts i aplaudits.

Al final del segon i tercer actes fou reclamada a escena la presència de l'autor de «Vitric»; rebent Alfons Gubern de tota la concurrència una clamorosa i resonant ovació com a prova de gratitud i apleci per l'èxit del seu debut.

Per la nostra part fem extensiva des d'aquestes ratlles la nostra enhorabona al bon amic Alfons Gubern, bo i encoratjant-lo per tal que prossegueixi la seva meritòria tasca en bé de les lletres catalanes, aportant amb el seu impuls una nova força a la reconquesta del lloc que correspon al nostre teatre, el qual avui dia es veu tant allunyat del que s'en diu teatre de fons.

PERDUA.— Diumenge passat es va perdre una cigarrera de níquel cromat amb les inicials J. B.

Per tractar-se d'un record de família, es prega la seva devolució, que serà gratificada, a aquesta Administració.

●● ESPORTIVES ●●

FUTBOL

CASTELLAR F. C. —3—

C. D. AMERICA —2—

Diumenge passat, tingué lloc l'anunciament d'entente amistós entre els equips esmentats en primer lloc, per tal de confeccionar l'onze local que ha de prendre part en les eliminatòries del campionat «amateur» de Catalunya.

Més que un partit amistós, fou un assaig en el qual, tinguérem ocasió de veure la valua dels equips que ha d'enfrontar-se el campió del Vallès. Equips tots ells, d'entusiasme, ràpids, incansables i d'una aonegació extraordinària, que en tots noranta minuts de lluita no defalliren llurs energies per aconseguir la victòria.

Cal doncs, persuadir-vos bé que les lluites d'eliminació seran més difícils que fàcils, i per això creiem de vital importància dir als nostres jugadors i fer-los avinent, que serà necessari multiplicar l'ur entusiasme, tenir plena confiança l'un de l'altra, que cada jugador es col·loqui al seu lloc i extingir ja d'una vegada aquest mal crònic que posseeixen d'entretenir-se la pilota als peus. Puix que aquest és un defecte que en la majoria de les vegades perjudica directament al equip, car en clarrissimes ocasions, es perden jugades d'un valor extraordinari que per l'abús de retenció de joc, donen lloc als adversaris que amb la seva rapidesa, puguin contrarestar totes les iniciatives d'un joc filigranat, que a la fi no tenen altre conseqüència que destruir jugades que d'altre manera tindrien un resultat eficaç i positiu.

Començà el partit enmig d'una gran expectació per tal de veure si la reaparició de Batlle, al centre de la davantera, omplia el buit que s'hi notava d'un temps ençà.

El primer gol del Castellar vingué d'una jugada magnífica al servir Fernández I la jugada a Fernández II, aquest no pogué controlar la pilota perdent-se en «aut», que tirat pel mateix, Blanch, a l'intentar allunyar la pilota, la impulsà sobre el seu propi marc, fallant a continuació el defensa, recollint Carreras, que d'un xut molt creuat, perforà per primera vegada el marc.

Segueix el joc intensificant-se, logrant dominar els locals. Es destaca una excel·lent jugada en la qual intervingué tota la davantera, fent-se Batlle amb la pilota, que empalmà un xut potent que el porter repel·lí victoriosament.

Els visitants realitzen una contra-ofensiva, que els valgué el gol de l'empat, al voler allunyar el perill Serra, ho féu amb tanta desgràcia que introduí la pilota dintre el seu propi marc. Acabant poc després el primer temps.

Començada novament la partida, l'equip visitants s'imposà amb decisió i valentia. Això donà lloc a què dominessin netament, llevat d'uns casos aïllats que ho féu el Castellar.

Durant el domini visitant, Simó, es lluí en diverses i magnífiques parades. Tot i amb això, no pogué contenir un xut de Vila, que valgué el segon gol pels visitants.

Centrada la pilota, el Castellar pressionà fortament i Marimon, llençà un tir formidable que topà al travesser, tornant de nou la pilota als seus peus, que per fi l'envià dins la xarxa. Nou atac del Castellar, servint Batlle una jugada a Fernández II, aquest s'internà perillosament i d'un xut a l'angle, va batre per tercera vegada al porter visitant.

Quan faltaven escassament cinc minuts per acabar, Carreras, féu una passada a Batlle, aquest es sortejà dos adversaris i quan el gol era imminent, envià la pilota fora, perdent-se així una ocasió magnífica per a marcar un nou gol.

L'arbitratge a càrrec del senyor Escardívol, que complí.

MARIAN VENTURA

Agrupació Esportiva Castellar F. C. Diumenge, dia 5 d'abril de 1936

Desplaçament al Camp del Júpiter, a fi de jugar el corresponent partit d'eliminatòries de Catalunya, entre

Castellar F. C. (Primer equip)

Júpiter F. C. (Amateur)

EQUIP: Piñot
Serra Vives
Montserrat Fernández I Oliveras
Fernández II Miramon Batlle Carreras
Montfort

Suplents: Simó i Camprubí

PREUS: Socis 4'25 ptes. - No socis 5
Hora de sortida: A les 2'30 de la tarda

NOTA: Es posa en coneixement dels socis que diumenge, tindrà lloc una reunió extraordinària en el local social, a les 11 del matí. Es prega l'assistència, ja que sigui quin sigui el nombre de socis, aquesta es celebrarà.
LA JUNTA

NOTICIARI

LES OBRES A LA PLAÇA MERCADAL

Des d'aquesta setmana que la brigada municipal treballa activament a la plaça mercadal, havent començat per la pavimentació dels llocs de venda que ja hi havia construïts; seguidament es procedirà a la construcció, com deïem en la nostra darrera edició, dels llocs de venda de peix en el centre, el qual sabem ha estat feta una comanda d'uns taulells de granet per tal de què la neteja dels mateixos pugui efectuar-se amb més efectivitat.

També hi ha el propòsit de tancar per mitjà d'un reixat, la part de plaça destinada a mercat, ço que de realitzar-se ho trobem encertadíssim, tota vegada que així s'evitaria puguin penetrar-hi la quitxalla, i fins i tot alguns de grans que semblava ho havien pres per camp del seus jocs, malmetent-ho tot.

Des d'aquestes ratilles encoratgem a l'Ajuntament, per tal que no defalleixi en la susdita obra que sens dubte reportarà grans avantatges tant pels venedors com compradors.

DE L'HOMENATGE A LA VELLESA

Diumenge passat, va reunir-se el Patronat local de l'Obra dels Homenatges a

la Velleja, fixant la data per a la celebració de l'Homenatge als nostres venerables vellets i organització de la festa que tindrà lloc el proper dia 13, dilluns de Pasqua de Resurrecció.

També hi concorregueren diverses simpatiques senyorettes, a les quals prèviament s'havia convocat per tal de veure si estaven disposades a col·laborar a l'Homenatge, expressant-se en sentit afirmatiu i plenes d'optimisme.

S'acordà fer una recaptat popular per la població el proper diumenge, dia 5 del mes que som, al matí, a càrrec de tant gentils damiselles i aprofit de la susdita festa.

També han estat invitades diverses entitats de la població així com totes les escoles i alguns particulars, per tal de si volen prestar llur col·laboració moral o material.

Podem avançar que la festa consistirà amb una cercavila prececida per una orquestra i els vellets acompanyats de damiselles. Acte d'Homenatge a la sala d'espectacles de l'Ateneu Castellarenc, gentilment cedida a aital fi, amb parlaments al·lusius a l'acte i repartiment de premis en metal·lic per mitjà d'entrega de llibretes de la Caixa de Pensions per a la Velleja i d'Etalvi, i un esplèndid dinar de germanor en obsequi als nostres vellets.

Esperem que davant l'èxit aconseguit l'any passat i la finalitat de la festa, tot el poble voldrà associar-s'hi i aportar-hi el seu més decidit concurs.

Forn del Centre - Major, 12

Elaboració de pa de família, semi-luxe, luxe i vertader pa integral.

Tots els dissabtes i dies festius

GRAN ASSORTIT DE COQUES DE LLARDONS A
0'25, 0'50 i 1'00

Coques adobades a **0'50, 1'25 i 2'50** i a talls a **25 cèntims** les tres unces.

COQUES ENSUCRADES a 0'25

COQUES D'OUS PER A ENCÀRREC

i els DIMECRES i DISSABTES elaboració de PA «MORENO» així com també aquests dies s'elaborarà pa pels que desitgin portar-se la farina.

Un Fokoil

que val 21 pessetes

i gasta 2 cèntims per hora, és prou per atendre a tota una família

Vegeu models i demostracions a casa del representant

Mateu Grau **Dr. Rovira, 3**

d'abril de l'any 1300, en què Donya Guillerma de Montcada, hereva dels béns de Don Guillem Ramon, Senescal, féu donació al Rei En Jaume II d'Aragó, de tot el seu Castell de Montcada, de tot el de Barberà i de tot el de Castellar i molts més d'altres. Per aquesta cessió entrà el castell i territori de Castellar, a formar part del Reial Patrimoni de la Corona d'Aragó.

Al fi del llibre V de l'esmentat Arxiu, titulat *Vicariarum* (de les Vegueries) i també un altre llibre, hi consta el memorial antic que comença amb aquestes paraules: «Aquestos son els castells i féus que Madona Guillerma de Moncada tenia a feu del Senyor Rei e de aquells qui pre la dita Madona se tenien»—«Primerament en Gerona lo castell de Fornells...» Va seguint en relació fins al número 52, que diu: «Item: lo castell de Castellar del qual es caslà en Ramon de Barberà e en Guilabert de Centelles e la dona sa mare». En el número següent, 53, es llegeix: «Item: lo castell de Ribataylada e esne caslà en Berenguer Çapera e hay poblats alguns cavallers».

Pel que tinc exposat, apareix clar que el territori de Castellar i el seu castell, eren dels que pertaneixien a Madona Guillerma de Montcada, tan solament per la cessió als seus avantpassats de part del Comte de Barcelona, Berenguer Ramon IV, o d'aquells que per la Madona Guillerma es tenien.

Havent passat el Castell de Castellar a formar part del Reial Patrimoni de la Corona d'Aragó, En Gastó, vescomte de Foix, pogué rebre'l i el rebé en feu reial i aquest en 16 de les calendes d'octubre de

l'any 1310, el donà en emfiteusis a Don Pere de Clasquerí, com consta en el llibre II d'*Enagen* del Reial Patrimoni.

Ja abans, un altre Don Pere de Clasquerí, segurament pare d'aquell, havia aconseguit fer-se propietari de gran part del terme de Castellar. Ignoro quins motius tindria En Guillem Ramon de Montcada, per a fer-ne donació. En l'acta d'aquesta, en 2 de les calendes d'octubre de 1215, segons es desprèn d'un document de l'arxiu de la parròquia de Sant Esteve, la donació fou absoluta i completa. En ell, es llegeix: «*Dono tibi Petro de Clasquerino et tuis et heredibus tuis qui tenuerint domum de Clasquerino totam illam Davessam de Bruguera integritèr quam habeo in comitater Barchinona in Vallés in parrochia Sti. Stephani de Castellar sicque terminatur ab oriente ip Serra Sti. Petri de Ullastre a meridie in alodio Sti. Laurentii de Monte et Sta. Maria de Togores et Goroberti de Bayona ab occidente in Riaria de Ripullo a circio in meo alodio in manso de Fabricis et meis molendinis*».

Queda doncs probat com fins als darrers de setembre o primers d'octubre de l'any 1310, no queda amb el castell i bona part del territori de Castellar, Don Pere II de Clasquerí.

No obstant, al prendre aquest darrer possessió del Castell seria condicionalment, ja que en el número 5 del llibre esmentat, foli 415, es fa menció de certa carta a 10 de les calendes de setembre de l'any 1312, en què dit Pere de Clasquerí, promet al Rei En Jaume II, restituir-li l'expressada fortalesa, cas que pel dit Rei hagués de tornar-se al Comte de Foix.

LES CARMELLES - (Ve de la pàgina 1)

chorals no han de supeditar la seva excel·lència i el seu concurs expansiu, a una gregaria amputació de falsos valors, insensibles al bon gust i al patrimoni artístic.

No hi escauen en la nit magnífica de Pasqua Florida les manifestacions pecaminoses. En aquella nit solemnia, plena de serenors i bellesa, estrellada i dolcíssima per la seva floració i lirisme, han de vibrar pels aires, al llarg dels carrers, i per tot el poble, les notes melodioses de les caçons diverses, però, plenes de sentit i de bellesa, de joia i abrandament, d'amor i de poesia, de concòrdia i humanitat.

Figureu-vos l'emoció que desvetlla, la la tendresa que inocular, una cançó evocadora, solemne i ardida, copsada benignament en la quietud d'aquella nit, en el magestàtic predomini de les estrelles perpellegant al lluny, en el silenci prenyat d'aromes primaverals, i entre els sentiments del poble corprès d'emoció i de joia de records i d'esperances; tot un conjunt de selectes emotivitats que enlairen l'ànima, i dignifiquen l'existència, amb les subtilitats més intrínseques i més profundes que germinà la intel·ligència i l'emoció...

I la mateixa ànima del poble que canta; i és el mateix poble que expressa la seva ponderació.

Per tant, els cants d'aquella nit han d'ésser un tribut; un tribut a l'amor, a la la exuberància, i a la vida.

I els trofeus i gasardons que se'n des-

LA CATALANA

Assegurances contra incendis i explosions de totes menes

Contra la pèrdua de Lloguers, Riscos Locatiu, de Recursos i Paralització de treball a causa d'incendi

Fundada l'any 1865 - Inscrita en el Ministeri de Treball i Previsió

Domiciliada a BARCELONA: Passeig de Gràcia, 2

Capital suscrit: Ptes. 5.000.000 — Capital desemborsat: Ptes. 2.000.000

Reserva Estatutària: Ptes. 1.000.000

Representant a Castellar del Vallès: **Marian Llinares - Pi i Margall, 11**

prenen, són la bellesa, l'encís i la espiritualitat que fertilitzen les consciències i estimulen les bondats.

No oblidem que les Caramelles són un símbol; i els símbols perduren a través de la història, de les circumstàncies i de les generacions.

J. VIVES I BORRILL.

Per a portes, Mobles i Funerària, recordeu sempre la FUSTERIA de Bartomeu Gelis - Centre, 12

Màquines de sulfatar i d'ensofrar BACCHUS les trobareu a la Llauneria

M. Rovira - MAJOR, 49 TELEFON 20

MOVIMENT DEMOGRAFIC

DEFUNCIO

Dia 25.— Valentí Oliveras Oliveras, vidu, de 65 anys.

NEIXAMENTS

Dia 13.— Martí Curtiellas Serrabasa, fill de Vicens i Pilar.

Dia 24.— Maria Germà Farré, filla d'Amadeu i Mercè.

Dia 25.— Alfons Bertran i Rovira fill de Pere i Carme.

Dia 30.— Joan Santigosa Oliveras, fill de Joaquim i de Mercè.

L'enhorabona als pares i llurs famílies

PLA DE CASAMENT

En el tauler d'edictes corresponent al Jutjat municipal, s'hi troba fixat el pla de casament entre els veïns Francesc Tantiñà Garriga i Maria Sanchis Jorques.

Fins llavors, cap autoritat jurisdiccional tenia encara el Senyor de Clasquerí, qual cosa es desprèn de la nota número 6 d'aquell llibre, en la qual feta menció de què Gastó, vescomte de Foix, havia donat amb cert cens a Don Pere de Clasquerí el Castell de Castellar, que tenia en feu reial, qual qualitat de senyor feudal en nom del Rei aleshores exercia. En Gastó i que havent signat aquella donació el mateix Rei Don Jaume II, mana aquest a En Bernat de Fonollar representant seu, que havent recuperat l'autoritat i potestat reial i la batllia del castell, no impedeixi a En Pere de Clasquerí usar d'aquella donació. 13 de les calendes d'octubre de l'any 1312. D'això es desprèn, que l'expressat senyor de Clasquerí no tenia la finca sinó amb les condicions indicades.

Així la Batllia continuà despenyant-se a nomenament Reial fins a 1394, quan el Rei En Joan I d'Aragó, espòs de Donya Violant, vengué aquella jurisdicció criminal i altres drets a carta de gràcia a Don Joan de Togores, per la quantitat de cinc-cents florins d'or d'Aragó. Aquests Senyors de Togores residirien a la seva casa que avui és seva encara, junt amb el Santuari, que està a migdia de Castellar, en la parròquia de Sant Vicens de Junqueres. El santuari dedicat a Nostra Senyora, és conegut vulgarment per la Capella de Nostra Senyora de Togores o Tuores com diu el poble.

A principis del segle XV, En Gerald o Guerau I de Clasquerí, comprà al mateix Joan de Togores, aquells drets i jurisdicció, de manera que la transmeté al seu fill Guerau II o probablement abans que aquest

tocant, quedaria cedit al Monestir del Munt. Menys encara quedarien cedits al Munt, els drets d'autoritat civil o de batllia com es diria després, els quals es reservarien apart i per a sí els Comtes de Barcelona.

Tal vegada, tenint Don Ramon Berenguer i la seva esposa Donya Almodis, especial predilecció al territori de Terrassa i de Castellar, en l'expressat dia 22 de juny de l'any 1064, reincorporarien al Comtat, tot allò que s'havia cedit a Sant Llorenç del Munt i el Monestir, no fent obstacle a què es fes aquella reincorporació quant tant li concedí i confirmà el Bisbe Berenguer, com a representant delegat dels Comtes de Barcelona. El cert és que el Comtat, posseï també a no tardar fins el Castell de Castellar. Si així no hagués estat, mai hauria pogut cedir-lo al Senyor de Montcada.

Per això judico com a més probable, que els Comtes de Barcelona, quedarien Senyors de Castellar pròpiament tals, per espai de més d'un segle i mig, o sigui des de principis del segle XI fins a les nones de juliol de l'any 28, del regnat de Lluís VII de França. En aquesta data, el Comte de Barcelona, Berenguer IV, cedí a En Guillem Ramon, Senescal o Dapifer, amb altres molts Senyorius, *castrum de Montcada et de Ribatallada et de Castellar*, com consta en el Reial Arxiu de la Corona d'Aragó, llibre IV d'«Enagen del Real Patrimonio en Cataluña, Rosellón y Cerdeña», des del foli 800 al 1177 i foli 859, baix el títol de *Montcateno* (Montcada).

Els Senyors de Montcada, foren des de llavors els grans Senyors de Castellar i crec de quasi tot el seu terme, per molt de temps, o sigui fins a primers